Povídky, pohádky a další

19. Jak se zvířátka naučila jíst příborem

Když byl svět ještě celkem mladý a lidé rozuměli zvířecí řeči, děly se věci, kterým dnes už nikdo neuvěří.

Tehdy v jednom domečku u lesa spolu žila a hospodařila tři zvířátka. Kočka Míca pes Azor a beran Pepík se o práci kolem domečku spravedlivě dělili.

Míca lovila myši, vařila, uklízela a sháněla jídlo.

Azor hlídal dům ve dne i v noci a nosil dříví na topení.

Beran Pepík pomáhal kočičce s vařením, úklidem a sháněním potravin. Mnohokrát přinesl i zásobu dřeva na celý měsíc.

Jídlo které si uvařili, bývalo často příliš horké na to, aby se dalo hned jíst. Zvířátka proto musela dlouho čekat, než vychladlo. Na jaře a v létě to šlo, i když z toho čekání byli všichni příšerně hladoví. V zimě už takové čekání nebylo příjemné. Studená polévka v mrazivém dnu nikomu nechutnala.

Jednou, když už to nemohli vydržet, dali hlavy dohromady.

„Jak to dělají lidé, když jedí horkou polévku?“ zeptal se beran Pepík kočky Mícy.

„Nevím, ale zkusím to zjistit,“ odpověděla Míca a hned se vydala ven.

Často chodila až k domku na kraji vesnice, kde byly ty nejtučnější myši. I dnes tam zašla a zjišťovala, co a jak dělají lidé.

„Doufám, že nám bude umět poradit… Už opravdu nechci jíst žádné

studené jídlo,“ řekl Azor.

Míca se vrátila až večer. Posadila se k peci, olízala si pacičky od sněhu a vyprávěla: „Lidé si horké tekuté papání nabírají na lžíci, ofoukají a pak jedí. Pokud mají na talíři pevné jídlo, napíchnou ho na vidličku a překrojí nožem, znovu pofoukají, aby mělo snesitelnou teplotu a pak to snědí… Celé soupravě těch nástrojů prý říkají příbor.“

„Co kdybychom to udělali zrovna tak? Když to umí lidé, proč bychom se s příborem nemohli naučit jíst i my?“ navrhl Azor.

„Kde seženeme peníze na tři příbory?“ zeptal se beran.

„Prodala jsem nějaké svoje mašle a myslím, že by to mohlo stačit,“ ozvala se kočička a vzala z krabičky od kakaa několik mincí.

Pepík přidal peníze, co dostal za svou vlnu a Azor přispěl výdělkem za noční stráž na dvoře pana starosty.

„To bude určitě stačit,“ řekla Míca.

Druhý den ráno šla Míca do nedalekého městečka a nakoupila tři příbory. Nesla je domů, jako by to byla nějaká vzácnost.

Pejsek i beran byli překvapeni, jak jsou ty věcičky hezké a lesklé a že skvěle padnou do tlapek i do kopýtek. Míca ukázala svým přátelům, jak se vlastně jí s příborem.

Azor a Pepík s tím sice chvíli zápasili, ale nakonec se to přece jen naučili. Trvalo asi dva dny, než se jim podařilo sníst celý oběd, ale díky této své učenlivosti už nikdy nemuseli v zimě pojídat studené jídlo.